

עולם האשה

מבלי שתאהבי אותו. רוצה — אבל פו-חית.
זהו פחד מיותר: הבילוי במיטה אינו זקוק להצדקה מבחוז.
הגישה האבסורדית הזו ליחסי המין היא המשך ישיר של הגישה הויקטוריאנית. כן — עדיין היום, בשליש האחרון של המאה הישירים.

הגישה הויקטוריאנית — שהיתה בעצם הי-גישה גם בכל דורות העבר, מאז תחילת הי-צרות — יצאה מהנחה שהמין מלוכלך, ויש להימנע ממנו ככל האפשר. הטענה הזו קשר-רה בהשקפה מסויימת מאוד על חיי האדם, ויש לה מטרה מסויימת מאוד: ליצור באדם רגשי-אשמה — וכך לשעבד אותו: למלך, ל-כנסיה, לפיאודל — בקיצור, למימסד. אבל זה שייך כבר לתחום הפילוסופיה, לא הפסי-כולוגיה, ולפיכך נניח לזה.

העיקר הוא: אם המין מלוכלך — או צריך להסתיר אותו, להגביל אותו רק לחיי הי-גישואין, ששם אין ברירה. אבל גם אז יש להיזהר — חס וחלילה — שלא ליהנות ממנו.

יסודותיה של הגישה הזו — נשאו ער-היום.

או, כן, היום כולנו כבר סופיסטיקייטד, כולנו כבר יודעות שיחסי-מין לפני הנישור-אין — או אחרים — לא יביאו עלינו את אש-הגיהנום, זה, לפחות, כבר מובן מאליו היום לכל — מלבד אולי לאפיפיור, שהחליט לאסור את הגלולה.

אבל המהפכה המינית המפורסמת של הי-מאה העשרים עשתה עבודה שיטחית מאוד: היא רק החליפה את צורת הכבלים שבהן היית נתונה, לא שיחררה אותך באופן סופי מהם.

היא הירשתה לך אומנם לקיים יחסי-מין גם כשאת לא נשואה — אך הטילה עליך עול חדש: יחסי-מין — רק כשאת אוהבת את בן-זוגך.

הנחת-היסוד לא נשתנתה: המין לשמו — פסול. אסור לך ליהנות מיחסי-מין, רק בגלל שאת אוהבת את זה. אם המין לא עטוף בי-צעיף של אהבה — את לא בסדר, עליך ל-הרגיש אשמה וזולה.

תאוה פיזית

טהורה

קודמו, גם הפורטיגנים החדש הזה השתלט בתרבות המערב כמו מגיפה — בין היתר, בעזרתה האדיבה של תעשיית הי-חלומות של הוליווד, שהיא האמצעי היעיל והמשפיע ביותר שנולד אי-פעם לשיטת-מוח המונית.

התוצאה: כשמתחשק לך להתעלס עם גבר — סתם תאוה פיזית טהורה, ללא אהבה — את מנסה להתנגד לזה. ברוב המיקרים, היצר המיני שלך מנצח את המוסר המסולף. הוא

המין

כשר -

גם ללא אהבה

הרווקה הישראלית מאמינה, כי דרך מלל, כח, סטאנדרד הכפול" המפורסם, לפיו קיים מוסר שונה לו ולה: לרווק העליו מותר לקיים יחסי-מין לשמם, עם כל נערה הי מוצאת חן בעיניו. הרווקה, לער מת זאת, חייבת להיות עליוה פחות. אם תנהג גם היא כמו גבר, תקיים יחסי-מין רק בגלל שזה מוצא-חן בעיניה — תהיה זו הת-נחגות בלתי-מוסרית.

מדוע קיים מוסר כפול כזה?
מדוע מותר לגבר מה שאסור לי אשה? ולהיפך — מדוע אסור לי אשה מה שמותר לגבר? פסיכר-לוגית-המחקר הירושלמית, דורה לב, יוצאת בכתבתה בהתקפה מור-חצת על דיעה זו. אין היא טוענת שהרווקה הישראלית צריכה להי-יות הוללת. היא רק קובעת, שי-כאשר מוצא בחור חן בעיניה, והיא נמשכת אליו מבחינה גופי-נית — אין שום סיבה שהיא תפי-תח רגשי-אשמה בגלל זה.

מותר! מותר! מותר!

מסוגל לנצח אפילו מוסר אמיתי, בניינו לבין עצמנו. ואז את יוצאת מההרפתקה מלאה רג-שי חרטה ואשם. ומה שלא פחות גרוע — רגשות אלו גם הפריעו לך ליהנות מן הי-מיפגש.

לא חביבתי — זהו סבל מיותר ואשמת-שווא: המין איננו זקוק להצדקה מבחוז. לא להצדקת הרבי — ולא להצדקת יושבת-ראש מועצת-הפועלות. הוא יכול לבוא עטוף בי-אהבה — ובכל זאת להיות מכוער ועלוב. והוא יכול להיות גדול ונהדר — גם בלי אהבה.

זה תלוי רק בך.

בה: אין לי שום דבר נגד התמזגות נפשית. אין לי שום דבר נגד אשה ובעלה האוהבים אחת את השני ומקיימים יחסי-מין. אורבה: אני חושבת שזה נפלא — כשזה קורה.

סופיסטיקייטד ?

קדחת

ה צרה היא רק, שזה לא קורה לעי-תים תכופות מספיק. מה שקורה יותר, זה שאת עשויה להיות מעוניינת להיכנס עם גבר למיטה — אף

שיעבדה את רוב בנות המאה-העשרים בתר-בות המערב. שיטת המוח — הטוענת שיחסי-מין בין בני-זוג שאינם אוהבים אחת את השני — פסולים.

תוצאת השטיפה: את רוכשת לעצמך רגשי-אשמה מיותרים, מאבקים פנימיים — ומא-ברת את הכושר ליהנות מהפעילות הפיזית הנהדרת ביותר בחיך.

אני רוצה לקבוע ברורות: הכריכה הזו יחד, של אהבה כתנאי הכרחי למין, היא שטות, פשע ואסון! אני מקווה כי ברור לך, שאין לי שום דבר נגד יחסי מין מתוך אה-

מאת

דורה לב

ה אם גם את מאמינה — ככה, את יר-ה דעת, חצי מאמינה, חצי לא — שיחסי-מין הם כשרים רק כאשר הם כרוכים בי-אהבה?
כל הסיכויים שכן.

כי, במציאות של היום, מעטות הישראליות שהצליחו להימלט משיטת-המוח הזו, ש-